

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΚΥΡΩΣΕΙΣ

η συνταξη

Χωρίς να θέλουμε να υποτιμήσουμε τον Α. Παπανδρέου, θα ευχόμασταν το νέφος της Αθήνας (που μας έπνιξε, πάλι, χτες), να διαλυόταν τόσο εύκολα, όσο διαλύθηκε το νέφος των κυβερνητικών υποσχέσεων αυτή τη βδομάδα.

Την Τρίτη το πρωί, το ΑΣΟΠ υπό την προεδρία του πρωθυπουργού, αποφάσιζε ότι «η οικονομία δεν αντέχει» ούτε για δόση ΑΤΑ το Γενάρη και την «ετεροχρόνιζε» για το Μάη. Ο Κ. Σημίτης ανακοίνωνε την απόφαση και πυροδοτούσε θύελλα αντιδράσεων. Την Τετάρτη, ο Α. Παπανδρέου με το ένα χέρι κατέθετε έναν κρατικό προϋπολογισμό λιτότητας για το 1988 και με το άλλο υπέβαλε την παραίτησή του από την αξίωση να υποκλέψει την πρώτη δόση της (όποιας) ΑΤΑ. Ο Κ. Σημίτης, ένα σύμβολο της λιτότητας, υποχρεώθηκε να παραιτηθεί — και ολόκληρη η κυβέρνηση να «κάνει την πάπια». Την Πέμπτη, η κυβερνητική ραδιοτηλεόραση βομβάρδισε τους εργαζόμενους με την επιστολή παραίτησης του Κ. Σημίτη, που έλεγε πόσο αναγκαία είναι η λιτότητα και πόσο αναντικατάστατος ήταν ο ρόλος του Α. Παπανδρέου στην επιβολή της (ο καθένας καταλαβαίνει πόση... δημοσιότητα θα έπαιρνε η επιστολή αν υποστήριζε, π.χ. πόσο αναγκαία είναι η κατάργηση της λιτότητας...). Την Παρασκευή, ο Α. Παπανδρέου απεφάνθη «ο γέγονε, γέγονε», ότι υπήρξε αρκετά γενναιόδωρος και ότι δεν θα γίνει «άλλη αλλαγή» (!) στην οικονομική πολιτική. Με άλλα λόγια, όπως σαφώς δήλωσε και ο νέος Σημίτης στη θέση του Σημίτη, ο Π. Ρουμελιώτης, η λιτότητα συνεχίζεται, τα αιτήματα των συνδικάτων είναι απορριπτέα.

Την Τετάρτη, ο πρωθυπουργός στρεφόταν ενάντια στον πρωθυπουργό και ακύρωνε την προηγούμενη απόφασή του. Την Παρασκευή ο πρωθυπουργός απευθυνόταν στους πρωτεργάτες της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και τους έλεγε ότι δεν υπάρχει λόγος να έχουν οποιοδήποτε εκνευρισμό, διότι παραίτησε τον Σημίτη μεν, αλλά δεν πρόκειται να παραιτήσει τη λιτότητα δε.

Και είναι φυσικό μέσα σ' αυτήν την κατάσταση, να βρίσκει την ευκαιρία ο Θ. Παπαλεξόπουλος εκ μέρους της «ανησυχούσας» ιδιωτικής πρωτοβουλίας, να εμφανίζεται σαν εισαγγελέας της κοινωνικής και πολιτικής ζωής του τόπου, να δίνει οδηγίες στον Α. Παπανδρέου πώς θα κερδίσει, τι πρέπει να κάνει για να κερδίσει τις επόμενες εκλογές και να πιέζει για να αποσπάσει κι άλλες και περισσότερο ευνοϊκές ρυθμίσεις. Είναι, επίσης, μια ευκαιρία που δεν θα την έχανε ο Κ. Μητσοτάκης: Διαπίστωσε «οικονομική κατάρρευση», απαγγέλλοντας τις αξιώσεις του μεγάλου κεφαλαιού σχεδόν με την ίδια φωνή του Θ. Παπαλεξόπουλου, και απαιτώντας την άμεση ικανοποίησή τους.

Η φάμπρικα όμως των ελιγμών και των υποσχέσεων γίνεται όλο και δυσκολότερη στις μέρες μας. Απόδειξη η υποδοχή των πρωθυπουργικών δηλώσεων από τους ίδιους τους εργαζόμενους, και τους οπαδούς του κυβερνητικού κόμματος, και από το μεγάλο, πολύ μεγάλο, μέρος του Τύπου. Απόδειξη, ότι ακόμα και η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ, την Πέμπτη, συμφώνησε ότι το Εργατικό Κέντρο της Αθήνας πρέπει να κηρύξει απεργία. Απόδειξη ότι η ΑΔΕΔΥ, προχτές, απόρριψε την κυβερνητική εισοδηματική πολιτική, αποφάσισε να συμμετέχει στην παναθηναϊκή συγκέντρωση του ΕΚΑ στις 4 Δεκέμβρη, την ερχόμενη Παρασκευή, και να καλέσει τους δημόσιους υπάλληλους να απεργήσουν στις 15 Δεκέμβρη.

Στη δημαγωγία του δικομματισμού, που δεν πρόκειται φυσικά να σταματήσει, οι εργαζόμενοι αντιτάσσουν τις κινητοποιήσεις τους. Και λιγοστεύουν καθημερινά εκείνοι που δίνουν πίστη σε εύκολες υποσχέσεις, σε ασυγκράτητες ρητορείες και σε πλαστικά οράματα.

